RUPERTUS TUITIENSIS

Österreich oder Süddeutschland, 2. Hälfte 12. Jh. Seite 49v

Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26003
Copyright: Admont, Benediktinerstift

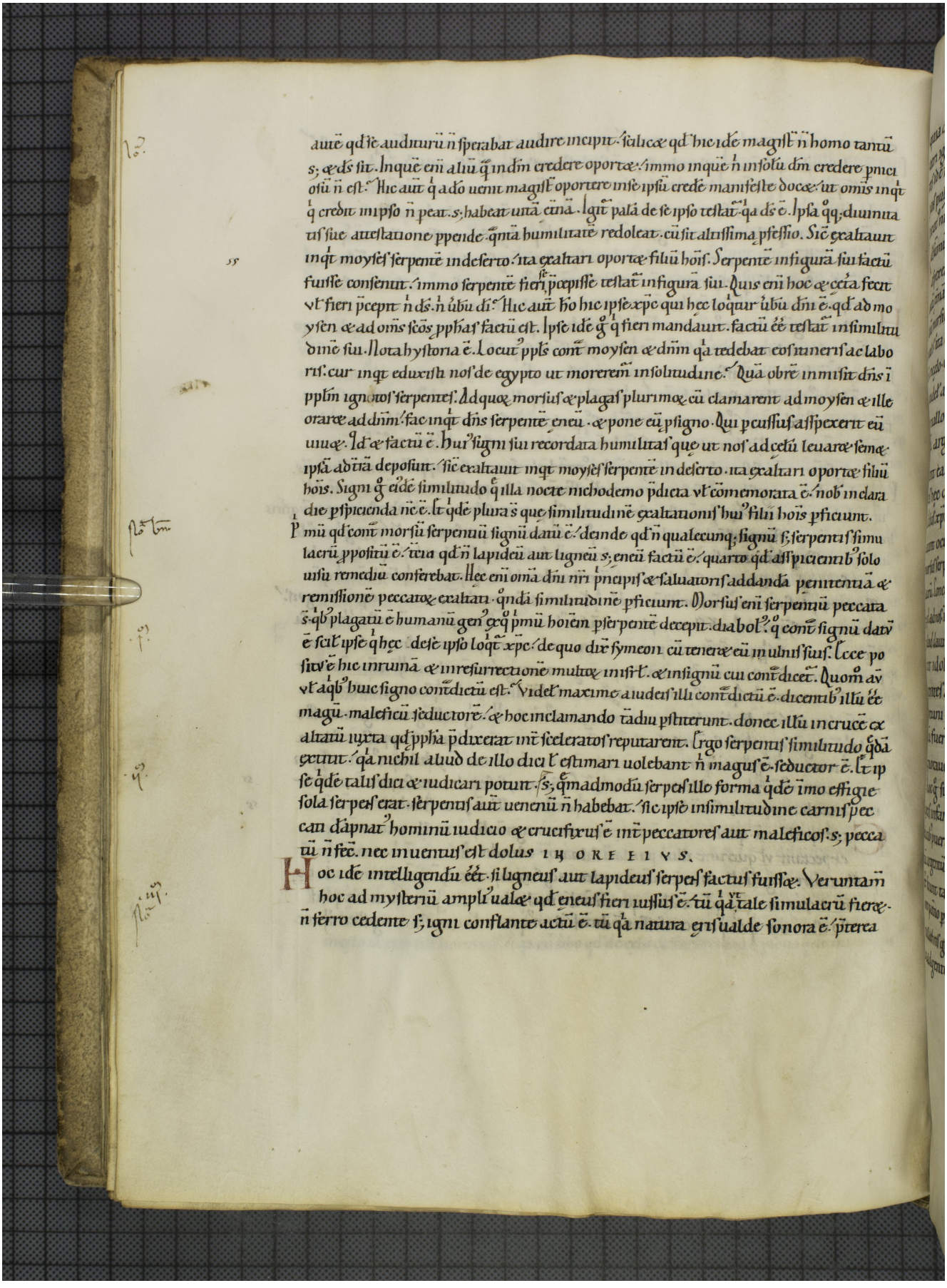

autē qd̄ se auditurū n̄ sperabat audire incipit. scilicet qd̄ hic idē magist̄ n̄ homo tantū
s; et ds̄ sit. Inquē enī aliū q̄ in dm̄ credere oportet. immo inquē n̄ in solū dm̄ credere pnici
osū n̄ est. Hic aut̄ q̄ a dō uenit magist̄ oportere in se ipsū credē manifeste docet. ut omīs inq̄t
q̄ credit in ipso n̄ peat. s; habeat uitā ēnā. Igit̄ palā de se ipso testat̄ qa ds̄ ē. Ipsa q̄q; diuinita
tis sue attestatione ppende. q̄ntā humilitatē redoleat. cū sit altissima pfessio. Sic̄ exaltauit
inq̄t moyses serpentē in deserto. ita exaltari oportet filiū hoīs. Serpentē in figurā sui factū
fuisse consentit. immo serpentē fieri p̄cepisse testat̄ in figurā sui. Quis enī hoc et cetā fecit
vt fieri p̄cepit n̄ ds̄. n̄ ūbū dī. Hic aut̄ ho hic ipse xp̄c qui hec loq̄tur ūbū dn̄i ē. qd̄ ad mo
ysen et ad om̄s scōs pphas factū est. Ipse idē q̄ q̄ fieri mandauit. factū ēē testat̄ in similitu
dinē sui. Nota hystoria ē. Locut̄ ppls cont̄ moysen et dn̄m qa tedebat eos itineris ac labo
ris. cur inq̄t eduxisti nos de egypto ut morerem̄ in solitudine. Quā obrē inmisit dn̄s ī
pplm̄ ignotos serpentes. Ad quos morsus et plagas plurimos cū clamarent ad moysen et ille
orare ad dn̄m. fac inq̄t dn̄s serpentē eneū. et pone eū p signo. Qui pcussus asspexerit eū
uiuet. Id et factū ē. huī signi sui recordata humilitas que ut nos ad celū leuare semet
ipsā ad tr̄ā deposuit. sic̄ exaltauit inq̄t moyses serpentē in deserto. ita exaltari oportet filiū
hoīs. Signi q̄ eidē similitudo q̄ illa nocte nichodemo p̄dicta vt cōmemorata ē. nob̄ in clara
die pspicienda n̄c ē. Et q̄dē plura s̄ que similitudinē exaltationis huī filii hoīs pficiunt.
Pmū qd̄ cont̄ morsū serpentiū signū datū ē. deinde qd̄ n̄ qualecunq; signū s; serpentis simu
lacrū ppositū ē. tercia qd̄ n̄ lapideū aut ligneū s; eneū factū ē. quarto qd̄ aspicientib̄ solo
uisu remediū conferebat. Hec enī om̄a dn̄i nr̄i pncipis et saluatoris addandā penitentiā et
remissionē peccatorū exaltati. q̄ndā similitudinē pficiunt. Morsus enī serpentiū peccata
s̄ q̄b̄ plagatū ē humanū gen̄ ex q̄ pmū hoīem p serpentē decepit. diabol̄. q̄ cont̄ signū datū
ē scil̄ ipse q̄ hec de se ipso loq̄t̄ xp̄c. de quo dix̄ symeon cū tenere eū in ulnis suis. Ecce po
situ ē hic in ruinā et in resurrectionē multorū in isrl̄. et in signū cui cont̄ dicet̄. Quom̄ aū
vt aq̄b̄ huic signo cont̄dictū est. Videl̄ maxime a iudeis illi cont̄dictū ē. dicentib̄ illū ēē
magū. maleficū seductorē. et hoc inclamando tādiu pstiterunt. donec illū in crucē ex
altatū iuxta qd̄ pphā p̄dixerat int̄ sceleratos reputarent. Ergo serpentis similitudo q̄dā
extitit. qa nichil aliud de illo dici l̄ estimari uolebant n̄ magus ē. seductor ē. Et ip
se q̄dē talis dici et iudicari potuit. s; q̄madmodū serpens illo forma q̄dē īmo effigie
sola serpens erat. serpentis aut̄ uenenū n̄ habebat. sic ipse in similitudine carnis pec
cati dāpnat̄ hominū iudicio et crucifixus ē int̄ peccatores aut maleficos. s; pecca
tū n̄ fec̄. nec inuentus est dolus IN ORE EIVS.

Hoc idē intelligendū ēēt. si ligneus aut lapideus serpens factus fuisset. Veruntam̄
hoc ad mysteriū amplī ualet qd̄ eneus fieri iussus ē. tū qa vt tale simulacrū fieret
n̄ ferro cedente s; igni conflante actū ē. tū qa natura eris ualde sonora ē. p̄terea